

*Hlavním cílem vzdělání není vědění, nýbrž jednání.
Herbert Spencer*

Vážené posluchačky, vážení posluchači,

v minulém čísle (3/2023) se vloudila chybička, a to v článku Co se nevešlo „Staré Město a hudba“. Trochu se tam roztančila čísla a už se nedokázala postavit na správné místo. Správně je tedy ...libreto napsal Lorenzo da Ponte, premiéra ve Vídni roku 1786... Chtěli bychom poděkovat pozorné posluchačce, která na chybu upozornila. Pokud najdete v časopise jakoukoli chybu, nebo budete mít nápad jak aktivity klubu obohatit, určitě nám napište na e-mail ff-blogklub.cz.

Klidné Vánoce a šťastný nový rok přeje Vaše

Obsah

<i>Aktuality z naší U3V</i>	2
<i>Črípky spoza hranic</i>	3
<i>Příspěvky našich posluchačů</i>	6
<i>Zajímavostí</i>	13
<i>Zábavný koutek</i>	17

**Příjemné prožití vánočních
svátků a šťastný nový
rok 2024.**

Centrum dalšího vzdělávání

Čriečky spoza hraníc

Predvianočný čas

Každý rok sa väčšina z nás teší na Vianoce, ktorým predchádza adventné obdobie. Mnohí z nás vnímajú začiatok adventu ako čas, kedy sa začíname samotnú prípravu Vianoc.

Na druhej strane advent je ideálny čas na spomalenie a precítenie skutočných duchovných hodnôt. Nechýba ani snaha byť k druhým štedrejší, milší a ústretovejší.

Samotný blížiaci sa vianočný čas nás v súčasnosti „zvádza“ k príprave a vytvoreniu idyllickej atmosféry v interiéri domovov omnoho viac ako počas roka. Snaha ako doma vykúziť tú pravú vianočnú atmosféru a ako preniesť vianočnú atmosféru do celého domu, nás neraz zláka k tomu, že siahame po rôznych formách vianočných dekorácií, ktorými sa prehýbajú pulty skoro v každom obchodnom centre.

V domácnostiach v terajšej dobe preto nevídať len **adventný veniec**, nesmie v nich chýbať ani **betlehemska hviezda, kríž, betlehem, figúrky predstavujúce Svätú rodinu alebo anjelov, ale aj rôzne svetielkujúce efekty / svetielka, svetelné závesy, sviečky/, rôzne vianočné dekorácie a živé symboly Vianoc / vianočné kvety : vianočná hviezda a vianočný kaktus/.**

Príchod Vianoc v súčasnosti ľudia oveľa častejšie vnímajú cez tzv. „symbolické odpočítavanie dní“ prostredníctvom adventných vencov a adventných kalendárov. Vence pochádzajú zo severonemeckého a škandinávského protestantského prostredia zo začiatku 19. storočia. Z Nemecka sa táto tradícia postupne rozšírila cez protestantské kostoly, školy a mládežnícke organizácie aj do strednej Európy. Na Slovensku sa adventné vence z ihličnatých vetvičiek udomácnili až po druhej svetovej vojne. V súčasnosti sú na venci štyri sviece, ktoré symbolizujú štyri nedele pred Vianocami. No v minulosti bolo na ňom ešte aj devätnásť menších sviec, ktoré predstavovali ostatné dni medzi nedeľami. Veniec tak slúžil aj ako adventný kalendár. Postupným zapáľovaním sviec ľudia odpočítavali dni do Vianoc. Výzdoba venca tiež nie je náhodná. Svieže zelené ihličie je symbolom života, fialová farba stuhy je kresťanská liturgická farba Vianoc. Dekorácie adventnými vencami sa v súčasnosti tešia veľkej popularite – od konca novembra vence zdobia výklady obchodov, kancelárie, televízne štúdiá či domácnosti.

A ako to bývalo počas rokov môjho detstva a mladosti ? U nás doma v rodičovskom dome nebolo zvykom ozdobovať vchodové dvere adventným vencom a na sviatočnom stole bola vždy vo váze čečina z borovice. Tento zvyk sa udomácnil až v mojej vlastnej domácnosti krátko po roku 1989.

V súčasnosti adventné vence si mnohí z nás chystáme a vyrábame doma sami. Aj pre mňa je to každoročná predadventná radosť vyrábať svoj vlastný adventný veniec na stôl, či závesný na vonkajšie dvere. Je to priam neuveriteľné, táto drobná ozdôbka mi slúži aj ako „terapia“ na dobrú náladu pri pohľade na neho po celý advent až skoro do polovičky januára.

Inou formou merania predvianočného času sú adventné kalendáre, ktoré sú určené deťom. Kalendáre vznikli na prelome 19. a 20. storočia. Ich základ tvorí 24 uzavretých okienok s prekvapením. Deti si každý deň otvárajú jedno okienko. Pôvodne boli v okienkach len zábavné obrázky, až v polovici minulého storočia sa začali do nich vkladať kúsky čokolády.

Papierové adventné kalendáre s čokoládami sa v obchodoch v našich krajinách začali predávať v 80. rokoch 20. storočia. Tie vtedy zdobili obrázky hračiek, vianočných stromčekov či Deda Mráza. Až po roku 1989 sa na do nich dostávali aj biblické motívy. Adventné kalendáre v rôznych podobách sa tešia veľkej popularite i dnes.

Dokonca aj na nás študentov U3V pri Žilinskej univerzite v Žiline hneď prvého decembra čakalo milé prekvapenie. V e – mailoch 1. 12. 2023 sme si našli oznam, že U3V si pre nás pripravila vianočný darček online *ADVENTNÝ KALENDÁR 2023*, ktorý máme hľadať na web stránke U3V. Stačí každý deň kliknutím na okienko dňa, kde na nás čaká adventné prekvapenie zo vzdelávacích i ďalších aktivít U3V a v neposlednom rade aj nápady a zaujímavé verše. Jedným z nich je:

Verš vianočný, v čase adventnom, ktorý bol uverejnený v online podobe v Adventnom kalendári 2023 U3V UNIZA, po rozkliknutí okienka z 3. decembra 2023:

Nech počuť ticho
Nech sa podarí nemyslieť na to
že ktosi je ďaleko
že ktosi už nie je
že to a ono trápí zas v pozadí
Nech sa podarí nemyslieť na nezhody
Na veľké či malé bolesti a zúfania
Len nech prídu
Nech nás zastavia
Trocha novej nádeje prinesú
Nech počuť ticho
Možno Tichú noc
Bez stresu
Nech sa podarí zabudnúť na výzdobu
Na stôl plný jedla a dobrôt
Na ceremónie vôkol
Na všetky kúpené darčeky
Nech sa podarí prestrieť si vnútro
Spraviť z neho kolísku
V ktorej sa nanovo narodí
LÁSKA
Dar najkrajší
Dar naveky

Pôvodný zdroj: Od Marcela Páleša, redaktora a dramaturga Rádia Regina Stred a lektora vzdelávacieho programu „Byť mediálne múdry“

Na záver už len toľko: Ak patríte do skupiny ľudí, pre ktorých je to viac obdobie zhonu, zháňanie darčiekov, upratovania, pečenia 10 a viac druhov koláčov, tip – top príprav na Vianoce a turistiky po vianočných trhoch, radšej spomaľte. Vzácny adventný čas je tu a je čas práve vhodný na zamyslenie...

Želám Vám čarovné Vianoce a v Novom roku nech sa vám darí a nech Ste v pohodičke a v zdraví.

Autor:
Ing. Anna Frličková
Študentka U3V pri ŽU v Žiline

Vysvetlivky :
november - listopad
január - leden
čečina – chvojí

Příspěvky našich posluchačů

Šifra mistra malíře

Využila jsem příležitosti a vydala jsem se jednoho teplého podzimního dne s klubem seniorů z nedalekého městyse Třebenice, na zájezd do západních Čech.

První zastávka našeho výletu bylo městečko Manětín a nevelký ale velice pěkný zámek stejného jména, patřící rodu Lažanských.

Další cíl našeho zájezdu byl klášter Plasy. I když jsem už o kláštere něco věděla, byla jsem překvapena rozsáhlostí celého objektu. A nejen velikost mě překvapila, byla to i důmyslnost, s jakou byly budovy stavěny. Místo, kde stojí, bylo značně podmáčeno. Stavitel Jan Blažej Santiny přesto na tomto místě klášter postavil. Stojí na více než 5000 dubových kůlech, na kterých je trémový rošt a na něm teprve stojí budovy.

Aby dřevo nehnulo, musí být stále pod vodou. Hladina vody se nepřetržitě kontroluje, zdali neklesá. Proto jsou uvnitř budovy dva bazény, kde se sleduje, zdali voda neubývá.

Další „vychytávka“ je hospodaření s teplem. Po obvodu budovy je chodba, ve které se v létě akumuluje teplo a v hladnějším měsících teplejší vzduch průduchy proudí do budovy.

Za zmínku stojí i hodinový stroj z roku 1686, který je stále funkční.

Z architektonických prvků mě zaujalo točité schodiště ale i to, jak byl řešen převět.

V celém objektu v současnosti probíhají opravy. Vzhledem k velikosti to bude asi na dlouho.

Zatímco na opravách kláštera se pracuje, klášterní pivovar je už opraven a produkuje výborné tmavé i světlé pivo, které jsme na závěr prohlídky ochutnali.

Poslední byla v plánu prohlídka kostelíka ve vesničce Luková. Někteří, zvláště muži, neměli o prohlídku zájem. Vyvolali proto hlasování. Při dobrém moku se demokraticky odhlasovalo, že do Lukové nepůjdeme. Byla jsem zklamaná, viděla jsem fotografie, kostelík je znám jako místo duchů.

Naštěstí přišla vedoucí zájezdu a zavelela, že se jde do Lukové, že to je už domluvené.

Luková je malá vesnička, patřící pod obec Manětín. Po válce bylo německé obyvatelstvo odsunuto a obec chátrala. Nejhůře dopadl místní kostel, který se začal rozpadat.

Jak nám vyprávěl průvodce, muž, který hledal v kostele útěchu a přímluvu za svou nemocnou dceru, a byl náhodou stavař, si všiml, že do klenby nad kněžištěm zatéká. Sám nanosil do kostela trubky a prkna aby zatékání zamezil.

Dalším člověkem, který se zasloužil o záchranu kostelíka byl student umělecko-průmyslové školy, který měl vynikající nápad. Se svými kamarády a kamarádkami stvořili pomocí igelitu a sádry duchy, které rozmístili po kostele. Pořídili pak několik fotografií, které zveřejnili v médiích.

Snímky zapůsobily, v lidech vzbudily zvědavost a do kostela začali proudit návštěvníci.

Na první pohled se to jeví jako recese. I já jsem to tak původně chápala. Když jsem ale v tom kostele byla, pan průvodce nám vysvětlil, jak to bylo myšleno, že to mají být jakoby duchové lidí, kteří ve vesničce žili, chodili do kostelíka a pak byli vysídleni. Bylo mi z toho úzko. Víím,

tenkrát byla jiná situace, ale přesto jsem se, i když jsem nechtěla, vžila do jejich pocitů a v těch figurách jsem viděla konkrétní lidi.

Ať už to mladí výtvarníci mysleli jakkoli, kostelík se stal populární, přicházeli zvědavci, každý přidal do láhve od okurek nějaký peníz, peníze se hromadili, přidali se sponzoři, něco přispěl i státní rozpočet a kostelík se začal opravovat.

Ta láhev od okurek tam je stále a návštěvníci do ní hází „dobrovolné vstupné“. Bankovkami byla zaplněna téměř po okraj.

Na závěr nám pan průvodce ukázal nápis. Jak říkal, nežli původní obyvatelé odešli, nechali kostelík vymalovat. Malíř tehdy nad kněžištěm napsal: ..... ein Bethaus **Luk. 19/46**.

Běžný návštěvník si nápis Luk.19/46 vyloží jako: Luková 1946 – což byl rok, kdy byli původní obyvatelé vysídleni.

Premýšlivý návštěvník v nápisu objeví šifru. Co šifra znamená nám pan průvodce prozradil, neprozradil nám ale, co se za šifrou skrývá. To si máme zjistit sami.

Luk. 19/46 je odkaz na evangelium sv. Lukáše. Zvědavost mě nedala a ještě večer po příjezdu jsem si onen vzkaz našla:

„ Je psáno: Můj dům bude domem modlitby, ale vy jste z něho udělali doupě lupičů.“

Pochopila jsem, proč nám pan průvodce neprozradil, co nám původní obyvatelé vzkazují.

Jiřina Benešová

BALENÍ

Balení? Koho? Čeho? Jak? Dost již otázek. Slovo balení, balit, zabalit, rozbalit, má mnoho významů. Skutečných, praktických, ale i přenesených. Když třeba řekne mladík, že „sbalil bezva kočku“, je informace, že se přátelí s prima dívkou. Nebo při nezdaru, neúspěchu si řekneme, že to zabalit a jít od toho!

Ale pojďme již k hlavnímu významu slovesa balit. Začíná Advent, blíží se Vánoce s krásně nazdobeným stromečkem a s dárky pod ním. Každý, i co nejmenší dárek byl pro „adresáta“ větším či menším překvapením. Proč? Protože byl zabalený.

Jako děti jsme rozeznávali dárky „měkké“, což pro nás bylo asi oblečení a různé textilní hračky. Hlavně mládenci pubertálního věku označují, že to jsou „hadry, nebo nějaké vohoz“. A dárky, které jsou tzv. „krabicové“. Tam výběr byl různorodý. Přes hračky, sportovní potřeby, ale i knihy, nové školní aktovky, nebo obuv. Vzpomeňme film „Pelíšky“, kdy jedna z hlavních postav se domnívá, že to budou krásné kovbojské boty, ale byly to ty nejobyčejnější pánské kozačky! Nebo když čtrnáctiletá holčina dostane ložní prádlo, nebo nerezové příbory. Co k tomu dodat...

Název mého předvánočního zamyšlení je BALENÍ. Balení vánočních i jiných dárků. Připomeňme si dobu, kdy byly k sehnání pouze jeden nebo dva druhy balicího papíru. Při vázání jsme si „vypomohli“ pletací bavlnkou, nebo jsme měli vzácnou zlatou nebo stříbrnou stužku, která se ale na konci třepila. A také si vzpomínám, že některé obchody už nákup vánočně zabalily. Pamatuji si, že v některých rodinách se použité obaly uchovávaly na příští rok. A o jmenovkách se nám mohlo jenom zdát. Nebo pod heslem „Udělej si sám“ si je ti manuálně zruční vyráběli sami.

V dnešní době máme pestrý výběr vánočních balicích papírů různého provedení. A množství různých „udělátek“ na jeho ozdobení. Existují také služby, které vám dárky zabalí se vším všudy. Pravda, ne za zrovna malý finanční obnos. A již existuje i literatura, „kterak dárky vkusně i vtipně zabalit“. Slyšela jsem, že jedna schopná „balička“ dokázala úžasně zabalit i menší autobus.

Ač je to k nevíře, jsou mezi námi i „tací“, kteří jsou zásadně proti tomuto vylepšování dárků! Tvrdí, že se ty obaly hned zničí, potrhají, stojí to peníze, dělá to nepořádek. A že by úplně, ale úplně stačilo zabalit to do novin... I když se nad tím zamýšlím... Představte si, že paní, která doma může říci jenom „ano tatínku, ne tatínku“; dostane dárek zabalený v novinách s názvem „Svobodné slovo“; kde si alespoň počte, nebo získá návod, jak změnit své postavení v rodině. A nebo partner, který není pouze „do-cent“, ale „přes-cent“ má kostkované bačkory na přezku zabalené v Receptáři s názvem „Vaříme dietně, ale hlavně chutně, rychle a levně!“ A mohla bych pokračovat dál.

Jistě jste už poznali, že patřím k té první skupině - k „baličům“. O tom, jak jsem začínala a stále se snažím zdokonalovat, slov netřeba. Chtěla bych ale říci, vlastně napsat, co nám tato činnost přináší: Když dárek balíme, dáváme tím najevo, že na obdarovaného myslíme, že si ho vážíme. Že ho máme rádi, s úctou na něj vzpomínáme. Že mu naším dárkem chceme udělat radost, potěšit ho.

Také poděkovat za lásku, péči a pozornost, kterou nám obdarovaní věnovali. Víme, jak na nás působily dárečky našich malých dětí, nyní už našich vnoučat. Jakou radost nám přinesou i malé pozornosti od našich přátel.

Vážení přátelé, ukončím vánoční zamyšlení přáním, které jsem slyšela v mateřské školce (škole) mého mladšího vnuka:

„Hezké svátky vánoční, bílou cestu k Půlnoční. Do nového roku chceme Vám přát štěstí, zdraví napořád.“

*Věra Voženílková
posluchačka U3V*

Předvánoční rozjímání

Byl skoro konec října. Sluníčko svítilo, ale dny už byly chladné a do Vánoc pořád daleko. Přesto už byla většina obchodů zásobena vánočním zbožím, jakoby měly Vánoce být už za týden. Moc tomu nerozumím, protože ve vzpomínkách mám vánoční zboží v obchodech a vše, co s tím souvisí, zasazeno do období kolem Mikuláše. To byl čas, kdy se obchody postupně zaplnily vánočním zbožím. Ve výlohách byla vánoční výzdoba, prodávaly se vánoční stromečky, ozdoby a jmelí, hrály se koledy a začal padat sníh. Doma se dělal velký úklid, začalo se péct cukroví, balily se dárečky a ukládaly na místech, kde by je opravdu nikdo nehledal. A tak se občas i stalo, že jsme vánoční dárek našli až na Velikonoce, dobře uložený ve skříni na půdě.

Dnes je to opravdu jiné, a nejde jen o reklamy v televizi. Tak si někdy říkám, jestli to honění se za vším má, kromě peněz, ještě nějaký jiný smysl. Asi ano, přece by to bezdůvodně nikdo nedělal, ale finance, bohužel, převládají. Přesto si myslím, že všechno má svůj čas. A tak, když vidím děti u výkladní skříně hračkářství, jak se baví o tom, o co si napíší Ježíškovi, kapry v kádích, jak je prodavači zmrzlými prsty hází na váhu, když vidím krásné stromečky, vonící čerstvým jehličím, plné plechy vánočního cukroví, adventní věnce na stole a svícny za oknem, říkám si, že tady je svět ještě v pořádku.

Vždyť ten hřejivý pocit, který nás o Vánocích provází, vůbec nezávisí na množství dárků, snědeného cukroví, řízků a salátu, koledách, zasněžených střechách a konečně ani na lidech, se kterými svátky travíme, nebo už z různých důvodů nemůžeme. Je to všechno jen naše představa, kterou si uchováváme ve vzpomínkách. Představa Vánoc, se všemi vůněmi a prožitky tak, jak si je pamatujeme z dětství a jak se celý život snažíme je dodržovat, ať už je situace jakákoli. Je to kouzlo, které by mělo trvat co nejdéle, nejen o Vánocích.

Dušičkový čas

Nastal svátek Všech svatých, všude je plno spadaneho listí a my se častěji zamýšlíme nad koloběhem života, kterého se právě zúčastníme. V dětství člověk vnímá hlavně sám sebe, rodiče, prarodiče, sourozence a možná pár svých kamarádů a spolužáků, život je jednoduchý a prostý. Jak dospíváme, okruh našich blízkých se na jedné straně rozšiřuje, ať už je to partner, děti, kolegové v zaměstnání, přátelé, ale zároveň nás na druhé straně provázejí odchody těch nejbližších. Mně odešla prababička, teta, babička a děda ještě když jsem byla hodně malá, a tak jsem jejich odchod brala jako součást života. Někdo jiný má podobné zážitky mnohem později, třeba až v dospělosti, ale všichni během života ztrácíme své blízké a vždycky je to nějakým způsobem těžké a bolestné. Po každém, kdo nás opustil, zůstane někde uvnitř prázdnost a trvá hodně dlouho, nežli se to prázdné místo aspoň trochu zaplní. Čím jsme starší, tím déle nám to trvá a někdy si myslíme, že se nám to nepodaří nikdy.

Já si v takových chvílích otevřu staré album s fotkami a vzpomínám. Znovu vidím ta místa, která jsme navštívili, a vnímám ty společné zážitky, které mi staré fotografie znovu přiblíží. V duchu si s nimi povídám, říkám jim, co se událo od té doby, co tu s námi nejsou, co jsme zvládli a co nás ještě čeká, a tak nějak jsem s nimi vlastně pořád v kontaktu.

Na hřbitově pak uklidíme hroby od spadaneho listí, položíme květiny a věnce, zapálíme svíčky a každý se v duchu pomodlíme tak, jak umíme, abychom byli svým blízkým co nejbliž.

Na Dušičky si zapálíme svíčky i doma, přineseme ze zahrady poslední květiny a společně zavzpomínáme na ty, kteří už tu s námi nejsou. Opravdu nejsou? Dokud na ně budeme vzpomínat, budou stále mezi námi.

Eliška a Damián

Právě skončil poslední díl první řady seriálu Eliška a Damián. Přesto, že nebyly ohlasy na první díly zrovna příznivé, mně se seriál líbil. Byla to po dlouhé době pěkná pohádka pro děti i dospělé, plná nejen lásky, zajímavých hereckých výkonů, krásných kostýmů, cestování časem, ale taky práce a normálního života beze zbraní, střílení a mrtvol.

Možná nám to už ani nepřijde, ale na každém programu se dnes vysílají filmy a seriály plné krve, zbraní a násilí, někdy stačí jenom večerní zprávy. Proto se nemůžeme divit, že po prázdninových reklamách a upoutávkách lidí ani nevěděli, co mají od takového seriálu očekávat.

Cestování časem, ukázky z historie i současnosti v podání herců i neherců, a dokonce i krásná úvodní písnička, to všechno dohromady byla pěkná pohádka, škoda jen, že se neodvysílala v období vánočních svátků, možná by byly ohlasy úplně jiné. Mně se líbila Dana Syslová, Anežka Rusevová, Anna Dvořáková, Jan Komínek i Milan Šteindler. Roberta Urbana jsem neznala, ale jako Damián byl skvělý. Emma Smetana představovala současnou dívku, která žije svou prací a v roli Elišky se mi taky moc líbila, ať už recenze napsaly cokoli. A možná, že to nebyla její poslední role. A tak se budu těšit na druhou řadu seriálu a doufat, že jí odvysílají co nejdříve.

A protože jsou Vánoce už skoro za dveřmi, těším se nejen na koledy, ale hlavně na pohádky, které k Vánocům určitě patří.

Krásné Vánoce a šťastný nový rok, vám všem ze srdce přeje

Vladana Machiánová

Hledám práci, zn: *Netradiční řemesla.*

Na našich klubových akcích jsme se potkali s mnoha zajímavými řemesly, dnes už většinou zaniklými. Ale na pestrou, často až kuriózní pracovní nabídku můžeme narazit i dnes. Musíme se za ní ale většinou vydat do světa.

Nejprve se vypravíme do Japonska. Z nezvyklých profesí si tu můžete vybírat podle chuti: je libo pracovat jako **odborník na omlouvání**? Na tento druh práce se specializují dokonce celé firmy, protože v Japonsku je slušné chování nezbytností a omluva mailem či esemeskou nepřichází do úvahy. Pokud obyvatel této země něco nestihá, pošle za sebe profesionálního omlouvače s kyticí a vysvětlením svého prodlení. V této pracovní pozici ale můžete pracovat i pro aerolinky v případě opožděného letu či jiné nepříjemnosti.

Pokud máte rádi adrenalinovou práci, pak je tu profese **nacpávače cestujících**. V zalidněných městech Japonska i Číny bývá kapacita hromadných dopravních prostředků často překročena, potom nastupují zdatní muži, aby cestující do vagonů trochu natlačili. Zároveň musí udržovat pořádek mezi těmi, kteří se i přes jejich úsilí do vozů nevešli. Profese byla zavedena v 50. letech minulého století a pokračuje dodnes. Nacpávače snadno poznáte, nosí uniformy a na ruku bílé rukavičky, i když o jemnou práci v rukavičkách se příliš nejedná. Nacpávači se ale těší všeobecné úctě.

Neobvyklou profesí jsou také **utírači slz truchlících**. Jejich pracovním prostředím jsou smuteční obřady, kdy s účastí procházejí mezi hosty a stírají jim slzy z tváří.

Stále oblíbenější a vyhledávanější službou v Japonsku a USA je tulení a mazlení. **Profesionální tulič či tulička** zákazníka objímá tak dlouho, jak si zaplatí – klidně i několik hodin. Není to ale levná záležitost, minuta tulení může stát dolar, jinde hodina objímání přijde na dva tisíce korun. Můžete pracovat i pro firmy, které dodávají přátele na tulení, pobočky těchto firem už fungují v mnoha zemích. Podmínkou této práce je striktní dodržování hranic tzv. manuálu tulení.

Neobvyklé profese nabízí také Indie. Zde můžete pracovat třeba jako **profesionální čistič uší**. Pro snadné rozeznání dostanete červenou čapku a za uši si strčíte kousky bílé vaty. Vaší prací bude hloubkové vyčištění uší. Nebude ale snadné toto povolání získat, dědí se totiž z generace na generaci.

Pokud chcete zažívat v zaměstnání trochu dobrodružství a vzrušení, pak zamiřte do Asie, Afriky či Jižní Ameriky. Tam můžete pracovat jako **dojič hadů**. Budete jedovatým hadům šetrně odebírat jed, nesmíte je ale vystavovat přílišnému stresu. Hadí jed se využívá v rámci vědeckých výzkumů, v lékařství a farmacii. Tradice tohoto řemesla je velmi stará.

Za zajímavou prací se můžete vydat i do zemí západní Evropy a USA, kde vás zaměstnají například jako **profesionálního čekajícího**. Vaší pracovní náplní bude čekání ve frontě na úřad, na prodej vstupenek na sportovní či kulturní akci nebo na zahájení prodeje zlevněného zboží. Není to práce bez rizika, je totiž v některých případech zakázána, aby byla zajištěna stejná šance přístupu ke službám či produktům. Můžete se tak snadno ocitnout znovu na samém konci fronty.

Máte-li rádi teplo, můžete pracovat pro luxusní hotely jako **zahříváč postelí**. Před příchodem hosta obléknete hygienicky čistý speciální oblek a ulehnete do příslušné postele. Jako lidský termofor si můžete vydělat slušné peníze. Některé hotely zaměstnávají ještě **vypravěče na dobrou noc**. Velmi těžkou prací by měl takový vypravěč v případě Američana Randy Gardnera, který v roce 1964 zůstal vzhůru neuvěřitelných 264 hodin. Jednalo se o experiment, po jehož skončení spal 14 hodin.

Pokud jste si dnes nevybrali, můžeme nabídnout i další zajímavé profese. Někdy příště.

(NB, z veřejných zdrojů)

Zajímavosti

Zimní toulky za sakrálním uměním

Čas adventní a vánoční je pro mnohé z nás spojený s návštěvou kostela. I my dnes s našimi toulkami zamíříme do několika kostelů a zajímat nás bude, možná trochu netradičně, především současné sakrální umění. Pro účastníky klubových vycházek U3V to bude „opakovací lekce“, pro ostatní třeba námět pro zimní procházku.

Nejprve zamíříme do kostela Krista Spasitele na pražském Barrandově, který sám o sobě je novou sakrální stavbou architektů Jakuba Žišky a Pavla Šmelhause – může se dokonce pyšnit i titulem „Stavba roku 2021“. Návštěvu doporučuji naplánovat na prosluněný den, velkou roli ve vašem celkovém dojmu bude hrát právě světlo v prostoru. Je obtížné vybrat jednu ukázkou sakrálního umění, čisté bílé stěny jsou velmi citlivě doplněny liturgickými předměty vytvořenými z moderních materiálů – ze skla, oceli, ale i dřeva a tradičního mramoru. Věřím, že vás tato stavba i její interiér zaujme. Alespoň několik jmen tvůrců – akademičtí sochaři prof. Stanislav Kolíbal a Petr Váňa, umělečtí skláři z dílen Jiříčka- Coufal a Lhotský, kováři z dílny Vratislav Hrubý, Truhlářství s tradicí Karel Gemperle, varhanářská dílna Kánský – Brachtl a ještě jednou připomínám oba architekty, kteří se podíleli i na výzdobě interiéru.

Ke kostelu je připojeno veřejně přístupné komunitní centrum a posedět můžete i v kavárně Kristian. A ještě jedna zajímavost – před vstupem do kostela si povšimněte zajímavé dlaždice s reliéfem trilobita – symbolem Barrandova. Je připomínkou nálezů slavného francouzského paleontologa Joachima Barrande.

Také kostel Neposkvrněného početí Panny Marie ve Strašnicích je současnou sakrální stavbou, byl vystavěn v letech 1992–1994. Možná vám pohled na budovu kostel ani nebude připomínat.

Autorem nezvyklého návrhu byl architekt Jindřich Synek. Kombinace dřeva, skla a kamene tvoří zajímavý interiér, také zde hrají důležitou roli vitrážová okna a světlo. Autory vitráží jsou Josef Guggenberger a Jaroslava Fenzlová, socha Panny Marie Immaculaty je dílem sochaře Radoše Cvrčka. Dřevořezba kříže s Ježíšem je od Jaroslava Hylase, výzdoba na motivy křížové cesty od Pavla Vance.

Zajímavé je propojení prostoru pro věřící a pro kněze. V předsálí kostela si povšimněte desky, která připomíná požehnání základního kamene papežem Janem Pavlem II.

Ale současné sakrální umění můžete objevit i na místech, kde byste ho možná ani nečekali.

Ve starých Butovicích (dnes část Jinonic) stojí na návrší venkovský kostelík. Vejdete k němu vrátky v hřbitovní zdi, projdete kolem dřevěné zvonice se zvonem Vavřincem, kolem udržovaných hrobů a přímo na vás dýchnou staré časy.

Kostelík svatého Vavřince opravdu patří mezi nejstarší kostely na území Velké Prahy. Pochází

patrně již z 11. století, v 16. století prošel opravou, koncem 18. století byl přestavěn v barokním slohu a byla dostavěna sakristie. A právě v dochovaném barokním interiéru najdeme i současné sakrální umění. Nezvyklá křížová cesta, tvořená přírodními materiály, k věřícím promlouvá minimalistickou řečí symbolů. Jejím autorem je sochař, malíř a umělecký restaurátor Jiří Vaněk.

Naše dnešní poslední zastavení bude v dobře známém a navštěvovaném kostele Panny Marie Vítězné a sv. Antonína Paduánského na Malé Straně.

Barokní kostel s Milostným Jezulátkem a cennou sochařskou a malířskou výzdobou je velmi citlivě doplněn i současným sakrálním uměním – oltář, ambon, kříž a ozdoby na gotické křtitelnici pocházejí z dílny akademického sochaře Otmara Olivy, který se specializuje na sakrální umění a na úpravu chrámových prostor. Jeho díla můžete najít nejen v Praze, Příbrami či Olomouci, ale také na Slovensku, ve Slovinsku nebo ve Vatikánu.

O. Oliva pracuje na ozdobách pro křtitelnici.

Jistě bychom našli další ukázky současného liturgického

umění. Můžeme se za nimi vydat v rámci klubových vycházek nebo v některém dalším pokračování toulek. Dnes jsme si připomněli zdařilé propojení starého a nového v prostředí několika kostelů. Přeji vám příjemné toulání...

(NB – z veřejných zdrojů)

Víte, že

- V roce 1924 se v Paříži poprvé objeví auta opatřená „lopatou“ na chodce. Lidé ještě nebyli zvyklí na ulice plné aut a tak když se někdo připletl do cesty, zařízení ho bezpečně nabere do sítě nebo kusu látky a vše dopadne dobře, pokud řidič nejede příliš rychle a včas zareaguje zatáhnout z páčky.
- V roce 1925 se v americkém státě Washington objevila novinka v podobě dřevěných plavek ze smrkových prken. Plavky ve vodě nadnášely jako plovací vesta.
- V roce 1926 se objevil nizozemský vynález pro krizové situace, když není přes řeku most. Vlastní skládací most se dá složit do větší pojízdné tašky a připomíná kovovou harmoniku. Roztáhne se od jednoho břehu ke druhému a může se přejít. Dnes existují také skládací mosty, ale jsou větší a mnohem stabilnější.

Zdroj: Epoque 21/2023

Četba

Pauline Gedgeová, Dům snů

Úchvatný příběh Thu, ctižádnostivé mladé ženy, která se z vesnické porodní báby stává oblíbenou konkubínou samotného mocného faraona.

„Předpokládám, že ano,“ souhlasila jsem opatrně. „Faraon je bezpochyby bohem.“

„Proč jsou tedy veškeré chrámy vyňaty z povinnosti platit daně? Proč se nachází státní pokladnice v tak zuboženém stavu a je hanbou každému Egyptanovi, který svého vládce miluje a ctí? Mám pro tebe další hodinu dějepisu, Thu. Poslouchej pozorně, nezapomínej na ta čísla, která jsi dnes slyšela a četla, protože jsou zneuctěním naší země.“ Mluvil klidně a bez hněvu, přesto se naléhavost jeho slov mezi námi chvěla jako vzduch nad rozžhavenou pouští. „Faraonovi náleží jedna desetina všeho výnosu polí a zvířat z majetku, který patří dvojitě koruně, z daní a poplatků, dokonce i z požadavků. Ale nesmí se dotknout obrovského majetku bohů. Z této desetiny musí podporovat civilní úředníky a sekulární správu Egypta.

Musí platit vojsko. Musí udržovat svou domácnost a harémy. A neustále si musí usmiřovat služebníky bohů, jejichž chtivost je nenasytná a vládnou takřka neomezenou mocí.“

„Tomu nerozumím,“ odpověděla jsem. „Je přece Amonem na zemi. On je Horem obzoru, slavným ve svém majestátu. On je soudcem a zastáncem Maat v Egyptě, vtělením spravedlnosti, pravdy a řádu vesmíru. Kdykoli je Maat vyvedena z rovnováhy, on ji opět podporuje. To znamená, že on – jako bůh – nemůže ostatní bohy nijak poškodit.“

„Nemůže to napravit,“ poznamenal Kaha klidně. „Po vládě Dobrého boha Sekenenrého přišli silní králové, kteří vládli milosrdně a moudře a s mocí bohů. Sloužili Amonovi. Každý rok mu projevovali svůj vděk tím, že naplňovali jeho pokladnice zlatem. Ale kněží si ponechali přednostní právo jmenovat nové kněze, neboť věděli, že ačkoli je bůh dokonalý, jeho služebníci nikoli. Takto panoval nějakou dobu v Egyptě soulad Maat, chrám i palác společně usilovaly o dobro země; faraon stál u kormidla a zodpovídal se pouze bohům. Ale nyní se faraon musí zodpovídat božím služebníkům a ti jsou zpupní a úplatní. Nezáleží jim ani na Amonovi, ani na faraonovi. Tloustnou. Faraon už nemůže jmenovat velekněze, neboť tento titul přechází z otce na syna – jako by byla služba v chrámu kariéra a ne odpovědnost. Kněží dalších bohů vdávají své dcery za syny kněží Amonových, a tak je tkána podivná síť, Thu. Velekněz Amonův vládne všem ostatním kněžím bez ohledu na to, kde jsou nebo kterému z bohů slouží. Kromě toho vládne i faraonovi.“

Zábavný koutek

Ze slov vytvořte další slova

Trestanec – stan, ...

Osamocení – moc, ...

Amplituda – mapa, ...

Kabriolet – balet,...

Najděte vhodné podstatné jméno, které by šlo spojit se všemi třemi přídavnými jmény, a vytvořilo tak ustálené slovní spojení.

Loutkové, ochotnické, experimentální

Balicí, křídový, novinový

Dětský, obývací, nemocniční

Posmrtná, pleťová, karnevalová

Jezdící, točité, dřevěné

Stěhovací, alegorický, Velký

Světová, politická, Malá

Psací, šicí, parní

Aladinova, stojací, oblouková

Úřední, píchací, sluneční

Juliánský, adventní, trhací

Paví, kuří, mastné

Potápěčské, dioptrické, sluneční

Borová, velká, divoká

Červený, perský, létající

Obecná, vysoká, soukromá

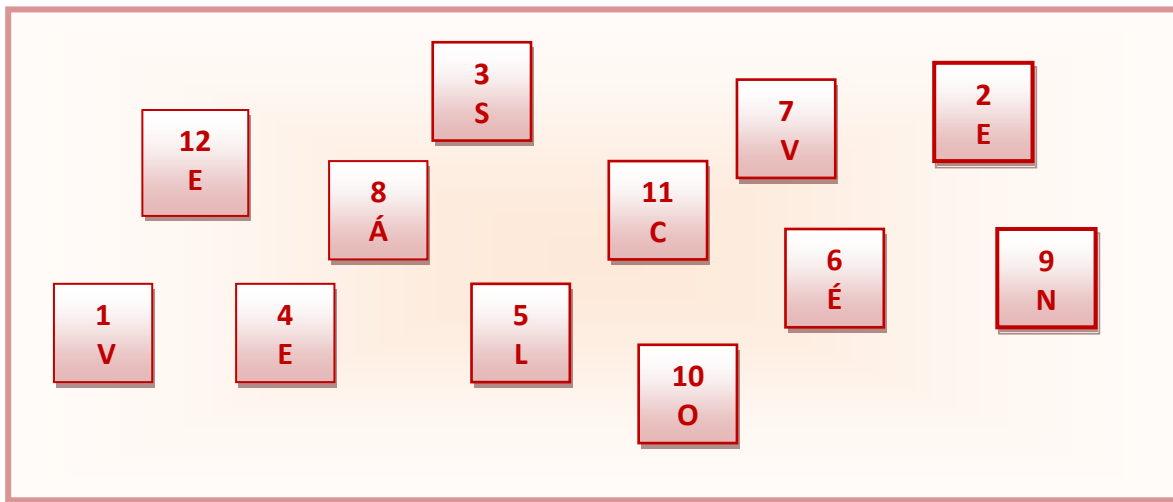
Pohřební, výzkumný, diagnostický

Turistická, ochranná, dopravní

Redukční, diabetická, šetřící

Hůlkové, krasopisné, psací

Složte text podle čísel

Bez použití internetu měli v rámci jedné práce o čtenářských dovednostech vysvětlit čerství absolventi význam následujících slov:

Štulec, arkýř, kandelábr, rapír, antoušek, cidlina, soucotě, mantl, libela, splín, brak, dlab, echo, flakón, tyl, grunt, hrma, ingot, jupka, krecht, lorna, mluno, nátepník, ornát, pech, rek, sak, tipec, úzus, vindra, kar, zdviž, bandaska, krchov, váda, parazol, obrtlík, svat, koudel, zubačka, pikolík, vazelína, próba, krokev, struska, meandr, slať, poberta, cvikr, roub, vatra, buchar, klestí, pipeta, vantroky, šlem, ambit, podběrák, záděra, šamot, druk, hučka, sloha, kvelb, heligonka, rumiště, veřej, firhaněk, škapulíř, verpánek, bulík, krtina, kolorit, keson, ruměnc, bryčka, žebříňák, vozka, štolba, kohorta, klaka, setník, žoužel, humno, talek, paravan, mašlovačka, houžev, korbek, portmonka, kastrát, hambálek, duchna, konkubína, ozim, eskapáda, rouno, pléd, ráčna, tovaryš, pergola.

Moc se jim nedařilo. Zkuste, jak se to podaří Vám.

K Silvestru patří trocha vtípků (Občas přijdou mailem vtipné zprávy)

Všichni mrazili, jen Milan Chladil.

Všichni sbírají jedlý houby, jen Zdeněk Nejedlý.

Všichni uchopili celé roucho, jen Stanislav Lem.

Všichni měli oštěpy dřevěné, jenom Jan Železný.

Já sbíral lipový květ a Karel Heřmánek.

Všichni dali sprint, jen Tomáš Klus.

Všichni si vyslechli osvobozující rozsudek, jen Tomáš Ortel.

Všichni pili, jen František Nepil.

Všichni ryli, jen Bohumil Hrabal.

Všichni použili kleště, jenom Zdeněk Svěrák.

Manželé se ubytovali v hotelu, a když druhý den při odchodu dostali účet, tak nechtěli věřit vlastním očím: „7.350,-Kč za noc...???,“

Tak si nechali zavolat manažera hotelu a ptali se, proč je to tak drahé.... Manažer povídá:

„Máme tady bazén s umělými vlnami a saunu.“...

A oni povídají: „My jsme to ale nepoužívali.“...

Manažer: „Ale bylo to tady!“ a pokračoval: „Pak tady máme noční show v ceně noclehu.“...

A oni zase: „My jsme ji neviděli - my tam nešli.“...

Manažer povídá: „Ale bylo to tady!“

Tak muž vytáhne šekovou knížku, vypsál šek a podal ho manažerovi.

Ten se podívá na šek a s údivem povídá: „Jenom 1,- Kč?“

A muž na to odpověděl: „Já vám odečetl 7.349,- Kč za to, že jste spal s moji ženou.“

Manažer se brání: „Ale já jsem s ní nespal!“...

A muž odvětl: „Ale byla tady.“

Úsměvná meditace pro ty, kteří si myslí, že budou věčně mladí. Také se Vás to bude týkat.

Nedávno mi na krku přistál 7. křížek a často na to myslím.

Roh ulice je dvakrát dál, než býval. A přidali tam stoupání, kterého jsem si dřív nevšiml.

Musel jsem přestat dobíhat autobusy, protože teď vyjíždějí ze zastávky mnohem rychleji než dřív.

Jsem přesvědčený, že jednotlivé stupně na schodišti se teď dělají mnohem vyšší.

A všimli jste si, jak malými písmenky teď tisknou noviny.

Prosit lidi, aby mluvili zřetelněji, není k ničemu. Všichni mluví tak potichu, že jim není skoro rozumět.

Oblečení se vyrábí tak těsné, hlavně v pase a na stehnech, je to hrozně nepříjemné.

Mladí se změnili. Jsou mnohem mladší, než když jsem byl v jejich věku.

A na druhé straně lidé mého věku jsou mnohem starší než já.

Tuhle jsem potkal jednu starou známou, tak strašně zestárla, vůbec mě nepoznávala.

O tomhle všem jsem přemýšlel, když jsem se ráno myl...

Dneska už se nedělají ani tak dobrá zrcadla jako před sedmdesáti lety!

Zaplať pánbůh zatím se mne to moc netýká !!!

„Pane vrchní, jsem tu jen se slečnou a vy mi účtujete tři večeře?!“

„Ale Vaše paní, která vás pozorovala od jiného stolku, měla také hlad!“

Manžel se vypravil na ryby a vychází z domu.

Žena za ním volá: „Kdyby měli pstruhy moc drahé, můžeš ulovit kapra.“

Lékař se ptá pacienta: „Jak dlouho už pijete?“

Pacient na to: „Od té doby, pane doktore, co jste mi poradil, abych méně pracoval a více se věnoval svým koníčkům.“

„Mohu si vyzkoušet ty šaty ve výloze?“

„Jistě, ale máme i kabinky.“

Přítelkyně by měla ráda pod stromečkem hodně dárků, no nic, koupím jí puzzle a zabalím každý dílek zvlášť.

*Šťastné vykročení do nového roku
přeje Klub posluchačů U3V FF UK*

Uzávěrka pro příští číslo je 21. března 2024

Těšíme se na Vaše příspěvky – redakce Klubu posluchačů a absolventů U3V FF UK

Příspěvky zasílejte na e-mail: ff-blogklub@seznam.cz

Praha 18. prosince 2023